

POKLÁDAJÍ TĚ LIDÉ ZA MÍRNÉHO ČLOVĚKA?

Introit: Žalm 121

Hlavní čtení: Filipským 2:4-7 (zvl. v. 5)

1. čtení: Matouš 11:20-30

3. čtení: Jakub 3:13-18

1) MÍRNÝ BŮH – ZDROJ A ZÁKLAD NAŠÍ MÍRNOSTI

Milí bratři, milé sestry,
my věříme, že **Bůh sám je pramenem a zdrojem veškeré mírnosti**. Mírnost je vlastností našeho Boha. Mírnost k Bohu bytostně patří. Bůh byl mírný dřív, než stvořil celý vesmír. A vždycky mírný bude. Žalmista chválí Hospodina:

- *Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a **lítostivý**, a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají. (Ž 86:5)*

Dobrotivý a lítostivý, překládají kraličtí. Dobrý a mírný, mohli bychom také přeložit. Hospodin je tedy mírný Bůh. Což se projevuje tím, že netrvá na svých právech. Neprosazuje tvrdě to, co by tvrdě prosazovat mohl. Dokáže odhlédnout od toho, co mu právem náleží a přísluší. Dokáže odstoupit od toho, co mu právem patří a na co má nárok.

Naše chvála a dobrořečení – to mu právem náleží. Naše bezvýhradná poslušnost – ta mu právem patří. Na to všechno má Bůh nárok. Nic z toho však od nás nedostává, alespoň ne v dokonalé podobě. Hospodin se podobá věřiteli, který místo vrácených peněz od nás, dlužníků, „dostává“ jen sliby a výmluvy. A přesto s námi dál počítá. Přesto nás má dál rád. Přesto s námi chce být a tvořit společenství. Přesto nás chce jednou mít kolem sebe ve svém království.

A to žalmista ještě netušil, co všechno je nakonec Bůh pro hříšného člověka ochoten podstoupit a vytrpět! Co všechno pro nás z lásky učinil v Ježíši Kristu! Žalmista sice oslavuje mírnost svého Boha... Ale kdyby viděl golgotský kříž a na něm přibitého a probodnutého božího Syna, který svým umíráním maže naše dluhy (Ko 2:14), pak by se mu možná nedostávalo ani slov. Náš Bůh dokáže trpět škodu – kvůli hříšnému člověku. Kvůli nám všem. Kvůli dlužníkům, kteří ve své hříšnosti buď Boha ignorují, nebo dokonce nenávidí.

2) MÍRNÝ ČLOVĚK? JEN TEN, KDO PROŽÍVÁ BOŽÍ MÍRNOST!

Bratři a sestry, z tohoto základu musíme odvodit, kdo je to **mírný člověk**. Skutečně mírný člověk je ten, který na vlastní kůži a do hloubky prožil tuto Boží mírnost. Prožil Boží nepochopitelné odpuštění a lásku v Kristu Ježíši. Žije z Boží mírnosti. Plnými doušky nasává Boží milosrdenství. Poznává, jak úžasný je jeho Bůh. Že mu Boží mírnost zachránila život. Že ho zachránila pro věčnost.

A proto také touží – v rámci svých možností – žít mírně. Žít jako jeho Spasitel. Mírnému člověku neleží na srdci ani tak vlastní prospěch, vlastní práva, vlastní dobro - jako spíše prospěch druhých lidí, dobro jeho bližních. Takový člověk často zapomíná na sebe. Nemá potřebu se zastávat sebe sama. Nechce plýtvat svými životními silami a svým časem na to, aby hájil sebe, když ho druzí lidé osočují, když mu berou, co je jeho, když mu všelijak škodí. Na tom mu totiž až tak nezáleží. Hlavní je dobro druhých lidí.

Bratři a sestry, apoštol Pavel vyzývá k mírnému životu **každého křesťana**. (Fp 4:1) Nečeká, že by se tato boží vlastnost objevovala v hojné míře v hříšném světě kolem nás. Ale očekává, že se bude objevovat v životě těch, které Kristus svou láskou proměnil. Tedy také v našem životě. A skrze nás se bude mírnost dostávat do světa.

Tvoji mírnost, křesťane, mají znát **všichni** lidé, říká Pavel. Ne jen tví bratři a tvé sestry. Ale lidé, s kterými běžně přicházíš do styku, s kterými jsi v kontaktu. Tví sousedé a spolupracovníci, tvá rodina a přátelé. Tito lidé nemají jen vědět, že bys měl být mírný. Ale mají tě znát jako mírného člověka. Ať už to ocení, nebo toho naopak zneužijí – mají tě znát jako mírného člověka.

A to je klíčové: Pokud opravdu nebudeme mírní, lidé nepoznají křesťanskou mírnost. To se prostě nedá ošidit! Můžeme o mírnosti mluvit celé týdny. Můžeme o ní slyšet dvacet kázání. Ale pokud v tom praktickém životě mírní nebudeme, pak nikdo kolem nás tu mírnost nepozná.

Už jste někdy viděli, že by na poli vyrostly brambory, o kterých jste jen doma mluvili, že je zasadíte, ale nakonec jste je nezasadili? Už jste někdy měli na snídani rohlíky, o kterých jste mluvili, že je půjdete koupit do pekárny, ale nakonec tam nikdo z vás nešel? Tak je to i s mírností. O této klíčové křesťanské vlastnosti se musí mluvit. Ale nesmí se o ní jen mluvit. My máme být mírní.

3) JE MÍRNOST TOTÉŽ CO ZBABĚLOST? PRO KŘESŤANY NE!

A my se musíme hned ptát: *Není takový člověk nakonec slaboch?* Tedy: *Není mírnost jen jiným, hezcím výrazem pro slabošství, pro zbabělost?* Ano, je to slabošství a zbabělost – ale jen v očích lidí, kteří prozatím nepoznali Krista. Naopak pro nás věřící je to ideál, nejvyšší meta křesťanského života! Mírný člověk – to je silák! Bůh ho svým svatým Duchem posiluje, aby vydržel v tomto dravém světě být mírný. Mírný člověk: To je ten, kdo radostně následuje svého Pána Ježíše. A přitom snáší veliké škody.

Apoštol Pavel o tom přímo mluví o dvě kapitoly dříve:

- ³ *V pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; ⁴ každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.* (Fp 2:3n)

A hned poté dá za příklad Ježíše Krista, který netrval na svém právu být vyvýšeným Božím Synem, ale ponížil se kvůli nám.

- ⁵ *Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: ⁶ Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷ nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸ se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.* (Fp 2:5-8)

Bratři a sestry, máme snad Pána Ježíše Krista za slabocha? Pokládal Bůh Krista za zbabělce? Vždyť on, tento náš Zachránce, je nepřekonatelný a nedostižný hrdina! A to pro svou zachraňující mírnost. A ten, kdo svého Pána následuje i v té mírnosti, ten, který se tohoto ideálu z Boží milosti ve svém životě byť jen dotkne, ten je velmi silným a odvážným člověkem – alespoň v našich očích.

To byl třeba první mučedník **Štěpán**. Ten si tolik přál, aby jeho židovští bratři poznali Krista, že byl ochoten kvůli tomu položit i svůj život. Ani když ho kamenovali, jim nenadával a nehrozil. Naopak se při tom modlil:

- *"Pane Ježíši, přijmi mého ducha!" Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: "Pane, odpusť jim tento hřích!" To řekl a zemřel.* (Sk 7:59-60)

Všechno pokorně vytrpěl. Až do samého konce. A kdo ví?! Možná, že právě tuto Štěpánovu přímluvu (*Pane, odpusť jim tento hřích!*) Bůh vyslyšel. Možná, že kvůli ní nakonec povolal apoštola Pavla. Ten sice po Štěpánovi kameny přímo neházel. Ale držel pláště těch, kteří ho kamenovali. A schvaloval to. Možná, že Pavel se u Damašku obrátil ke Kristu také díky Štěpánově mírnosti.

4) S MÍRNOSTÍ ALE NEMÁME ŠANCI PŘEŽÍT!

Po takovém příkladu se musíme ptát dál: *Dá se potom s mírností přežít v tomto světě? Když nebudeme mít ostré lokty, když se nebudeme drát kupředu, když se nebudeme bít do posledního dechu za svá práva a za své místo pod Sluncem, když nebudeme používat všechny páky a konexe k vlastnímu prosazení... Když naopak budeme mírní a toto všechno přenecháme jiným lidem, můžeme v tomto světě přežít? Můžeme zde na Zemi obstát?*

Na takové otázky lze odpovědět jinou otázkou: Bratři a sestry, je naším úkolem přežít v tomto světě? Anebo žít podle Božího slova? Je naším cílem obstát zde na Zemi, v očích okolního světa? Anebo obstát v očích našeho Spasitele? Přemýšlejme nad tím - právě v tomto období, které vrcholí Velkým pátkem a Nedělí vzkříšení.

5) POVZBUZENÍ K MÍRNÉMU ZPŮSOBU ŽIVOTA: PÁN JE BLÍZKO!

A na závěr: *Kde k takové mírnosti brát sílu?*

- **Pán je blízko**, odpovídá apoštol Pavel.

To je naše poslední a nejhlubší motivace k mírnému životu. To je zdroj našeho odhodlání žít mírně v tomto dravém světě. **Pán je blízko.**

Co to znamená? Předně, že Bůh je nám vždycky nablízku. Žalmista vyznává:

- *Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.* (Ž 145:18)

Bůh se od nás nevzdaluje. Neopouští nás. V něm se přece v každé chvíli smíme radovat. (Fp 4:4) Jemu smíme sdělovat naše starosti a náš strach. (Fp 4:6) Jeho svrchovaný pokoj smíme hlbat po doušcích (Fp 4:7) Ano, Bůh po nás žádá, abychom byli mírní. Ale on, ten blízký Bůh, nás zároveň podpoří a podepře, abychom směli žít mírně. Ve svém svatém Duchu nám dodá odvahu k mírnosti, odvahu k lásce k bližním, odvahu netrvat vždycky na našich právech, odvahu nechat jiným tyto boje o sebe-prosazení.

Bratři a sestry, toto Pavlovo ujištění také znamená, že Pán Ježíš přichází. A že jednou bude spravedlivě soudit tento svět. V ten den odsoudí veškeré zlo a všechnu špatnost – a to jednou provždy. Prorok Sofonjáš vyhláší:

- *Veliký den Hospodinův je blízko, je blízký a převelice rychlý. Slyš, Hospodinův den je tady!* (Sf 1:14)

Pro lidi, kteří připomínají hladové vlky, je tento výrok velikým varováním. Ale pro mírné beránky je to potěcha: *Nebojte se! Váš pastýř přichází. Zastane se vás v pravý čas. Tak si na to trpělivě počkejte.* (viz např. Ř 12:18-21) Věřím, že v ten veliký a hrozný den uvidíme, že mělo smysl žít v tomto světě mírně. I když nás to někdy bolelo.

A tak do té doby buďme k druhým lidem mírní. Vždyť kdo ví? Třeba svou mírností nakonec přivedeme druhé lidi k pokání, k Ježíši Kristu, ke spáse. Možná... A možná ne. To je v Božích rukou. Ale pokud mírní nebudeme, pokud se budeme rvát za svá práva a silou se prosazovat - stejně jako všichni lidé kolem nás -, pak si buďme jisti, že tím nikoho ke Kristu nenasměrujeme.

Milí bratři, milé sestry, půst začal být ve společnosti módní záležitostí. Mnozí lidé - z různých důvodů - drží půst. Odříkají si třeba maso, sladkosti, alkohol. Chceme i my v tomto předvelikonočním období držet půst? Klidně! Ale vezme, že takovým postem – od jídla a pití - nenahradíme ten pravý křesťanský půst: Zřít se sebe. Netrvat na svém. Odpustit druhému. Smířit se s ním. Postit se od svých záměrů a cílů. Odstoupit od svých přání a tužeb. A zaměřit se na druhé.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, kdybys byl zaměřen na sebe, na vlastní čest a slávu, pak by nikdo z nás hříšníků nebyl osvobozen od svých vin. Kdybys nebyl vůči nám laskavý a mírný, každý z nás by byl spravedlivě odsouzen. Chválíme tě za to! Dej nám odvahu a sílu k tomu, abychom byli mírní vůči lidem, se kterými žijeme. Pomoz nám svým Duchem, ať nejsme známí pro naše špatné vlastnosti a prohřešky, ale ať jsme známí svou mírností, kterou čerpáme u tebe. Amen.*